

da man har ment, at den dog maatte vide, at de ikke bleve fremmede. Samme Bemærkning vil rimeligvis blive gjort i Aar — det tvivler jeg ikke det Mindste om, og jeg skal dertil bemærke, at, saa længe vort Forsvarsvæsen, i det Mindste den Side af Forsvarsvæsenet, som repræsenteres af Fæstninger, ligger i en saa embryonisk Tilstand som nu, og saa længe det paa den anden Side dog almindelig anerkjendes, at det største Gode for en Nation er dens Selvtændighed og Uafhængighed, Noget, som jeg med Glæde har hørt anerkjende her i Salen af et temmelig hyderliggaaende Medlem af Oppositionen, — det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgfreds (Wingel) har ved en tidligere Leilighed udtalt netop dette — saa længe man stadig hører fra deres Side, som kjende Folket, at der dog i Folket raader en kraftig Villie til at ville værgе Landet og forsvare det, saa længe maa efter min Overbevisning enhver Regjering, hvad enten den er høire eller venstre, hvad enten den er moderat eller liberal, fremsætte Forslag til Udvikling af Landets Forsvarsvæsen. Forsvarssagen vil vedblivende, hvilken Retning end Ministeriet gaar i, være Landets Livssag. Naar man iøvrigt har sagt, at det var dette Ministeriums Livssag, saa vil jeg dertil sige: Forsvarssagen vil indtil Videre være ethvert Ministeriums Livssag. Men, siger man saa vel sagtens, hvorfor kommer Regjeringen stadig saa med det samme Forslag, som indeholder Kjøbenhavns Befæstning mod Landsiden, da man dog veed, at Vælgerfolket saa bestemt har udtalt sig derimod, og dette Vælgerfolk, som kaldes selvbevidst, har ofte nok sagt dette: Landbefæstning ville vi ikke have, hvorfor saa vedblivende komme dermed? Dertil vil jeg sige: Efter min Mening vil ingen fornuftig Regjering nogensinde her i Thinget eller overfor Repræsentationen fremsætte Forslag om Udvikling af Landets Forsvarsvæsen, som ikke er anerkjendt af Sagkyndige. Samtlige Ministre i Ministerraadet kunne ikke lægge en Forsvarsplan eller udarbejde den i Detaillen, den enkelte Minister — han være nok saa sagkyndig — kan heller ikke gjøre det; han maa have underordnede Myndigheder: Ingenieurkorpsen, Artilleriet, Generalstaben, til at udarbejde Forslag til Udvikling af Landets Forsvarsvæsen og holde sig i det Væsentlige dertil, selv om han paa enkelte Punkter kan gjøre en særegen Ide gjældende. Han maa i det Væsentlige støtte sig til de Sagkyndige, derom maa dog Alle være enige. Det vil da ogsaa erindres, at ved tidligere Forhandlinger her har Oppositionen søgt at røddbevise, hvad der er kommet fra Regje-

ringen, ved Udtalelser af Sagkyndige, Erklæringer og Kommissionsbetænkninger, og har saaledes indrømmet, at det er de Sagkyndige, som egentlig maa have det afgjørende Ord ved, hvad der skal gjøres. Nu kan jo ganske vist en ny Minister godt forlange, saaledes som det er blevet sagt, et Forslag paa et andet Grundlag, et, som ikke indeholder Kjøbenhavns Befæstning, han kan give Ingenieurkorpsen Ordre til at udskaffe en Plan til at befæste Frederikshavn, Helsingør eller Anholt — ja, man kan tage, hvad man vil. Man faaer saa naturligtvis et Forslag, saaledes som Regjeringen har forlangt; men det vil altid være ledsaget af en Bemærkning om, at man føler sig forpligtet til at gjøre Ministeren opmærksom paa, at man ganske vist kan befæste Frederikshavn, Helsingør o. s. v., men at en saadan Befæstning ingen Betydning vil have for Landets Forsvar; Kjøbenhavn maa ogsaa befæstes. Derfor er det ogsaa min Overbevisning, at, naar vi se ud i den nærmeste Fremtid — hvad der kan ske om Aarhundreder; derom kan man ikke udtale sig — saa vil ethvert Forslag i en nærmere Fremtid om Landets Forsvarsvæsen og Udviklingen af Fæstningsvæsenet her i Landet indeholde Kjøbenhavns Befæstning. Intet Ministerium vil kunne fremsætte Forslag her med nogenformelt Udsigt ikke alene til at kunne gennemføre det, men blot til at faae det billiget, uden at det er støttet til Sagkyndige. Det gaar her som i alle andre Retninger. Men er det da i Virkeligheden saa sikkert, at enhver fornuftig Forsvarsudvikling her maa indeholde som en væsentlig Del Kjøbenhavns Befæstning? Er det andet end en Paaastand? Hvori ligger Beviset derfor? Beviset er ført saa ofte, det ligger i Historien. Historien minder os derom ved Begivenhederne 1659, da Kjøbenhavn blev belejret, og da Kjøbenhavns Volde reddede Fædrelandet. Vi have Mindet derom fra 1807, da de flette Befæstninger gjorde, at vi maatte udlevere Flaaden. Situationen var den Gang saaledes, at havde man da blot haft de Fæstningsværker, som vare foreslaaede for halvandet hundrede Aar siden, kunde Landet have været reddet. Beviset ligger i, at i alle de Udtalelser, som have været fremsatte gennem Aarhundreder — man kan i alt Fald sige: i de to sidste Aarhundreder — om Landets Forsvar har Kjøbenhavns Befæstning været medoptaget. Nu kan det vel siges: Den store Kommission i 1866 talte ikke om Kjøbenhavns Befæstning; den nøiedes med at udvikle Hæren og troede derigjennem at have et Forsvar, hvorved man kunde møde et eventuelt Angreb.